

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: EROTISKE SITUATIONER

Citation: Aarestrup, Emil: "EROTISKE SITUATIONER", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid69558.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

EROTISKE SITUATIONER

162

163

PAA BJERGET

Paa Stien nedad Bjerget
Var vi saa godt som ene;
Omkring os stumme Klipper
Og tause, grønne Grene.

Der løb saa mange Kilder
Langs Mosset ned i Kløften,
Der stod saa mange Skarer
Forglemmigei paa Grøften.

Den aldrende Duenna
Gik langsomt Veien hjemad;
Men hun, den unge Skjønhed,
Tilbage meer, end fremad.

Da hun tog Hatten af sig,
Fri i det Fri, paa Bakken,
Saae man først ret den runde.
Yppige Form af Nakken.

Jeg fulgte langsomt efter.
Jeg maatte Skridtet dæmpe;
164 Jeg havde ondt at gjøre
Ved mine Fjed at lempe.

Togange hun sig vendte -
Saae paa mig - forestil Dem!
De Blik begriber Ingen,
Som ei saae Mage til dem.

Der var i deres Heften,
I deres Pliren Noget -
Hvis der kan hexes, skeer det
Ved Hjelp af Øielaaget

Bag denne gamle Træstub
Et Baand, et løsnet, bandt hun -
Og hvor Markisen lufter
Paa Hjørnet der, forsvandt hun.

Jeg skimtede i Mørket
- Skjøndt under Hjerteklappen
De lysegraae Kamascher
Et Stykke op ad Trappen.

Saa ranke, støbte Former,

Saa marmorglatte - Himmel!
Blandt hundrede Antiker
Var jeg ei halv saa svimmel.

165

VED HUSET

Jeg stod - Gud veed hvorlænge
Heldet mod Husets Pille -
Kun Aftenstjernen lyste,
Og det blev mørkt og silde.

Men fra Balkonen trængte
- Igjennem Blomstervrimlen -
Smeltende Accorder,
Som om de kom fra Himlen.

166

FJERBOLDTSPILLET

Fjerboldten klang i Salen.
Veninden, smidigbøiet.
Jog den i dristig Bue,
Og fulgte den med Øiet.

Men sine brune Øine,
Hvor fyrigt end de hæves,
Og sine hvide Arme
Anstrængte hun forgjæves.

Du jog den ei tilbage.
Du fulgte Boldten ikke.
Den lette, purpurrunde.
Med agtpaagivne Blikke.

Et andet Maal i Sigte,
Du brugte andre Vaaben
Du skottede til Siden,
Hvor Vinduet stod aaben.

Jeg stod paa Torvet - Himmel!
Hvor Øieblik kan nyttet!
Dit Blik og mit - hvor hastigt,
Hvor lykkeligt de mødtes!

167

I THEATRET

Du, som hist i Logen,
Imod Marmorguden
Sværmersk læner Nakken
Med Kastanieknuden;

Ingen Dandser seer du.
For hvis hvide, stramme
Silkeklæder tusind
Tændte Lamper flamme.

Ei Parquettets Herrer
Seer du Haaret purre;
Ei i første Rang de
Smaa Blondiner kurre.

Selv ei Prindsen seer du
- Skjøndt han troer det sikkert
Med de sorte Barter
Og den gyldne Kikkert.

Ja, du hører neppe
Contrabassens Brummen,
Disse Paukers Hvirvel,
Disse Bratschers Summen.

168

For din Tanke maler
Sig en anden Scene -
O, der gad jeg være!
Du og jeg - alene.

169

EN MIDDAG

See, vort lille Taffel speiler
Sig i Floden - See Forellen
Pynter Fadet med sin sidste.
Stive, gratieuse Sprællen!

See, Tokaiervinen gløder
I de tindrende Krystaller
Skjønnere, end selv i sine
Druers duftomflorte Skaller!

Og Orangens søde Skive
I din Purpurmunds Indfatning
Fik, for Tabet af sin Guldhud,
En guddommelig Erstatning.

Ak, for Tabet af saameget
Vinker os nu Sydens Fjelde,
Vinker os det gamle Kloster,
Vinker os den dunkle Celle.

170

ERKJENDELSE

At ikke jeg forlængst har hængt mig
Om hendes Hals, om hendes Knæ,
Og i mit Raserie har vovet -
Ja, hun maa troe, jeg er af Træ.

Men det er jeg paa ingen Maade;
O, gid jeg bare var af Træ!
Men, jeg er lidt moralsk, lidt dydig,
Og derfor egentlig et Fæ.

171

BRØNDEN

Som denne Brønd, den dybe,
Den kolde, af hvis Grube
Man langsomt henter Spanden,
Som af en Afgrunds Strube;

Hvori en lille Plet kun
Af Himmelbuen blaaner,
Hvem flygtigt et Par Stjerner
Halv skamfuldt Øiet laaner;

Hvori, hvis du blot vilde
Ud over Randen kikke.
Du saae, skjøndt lidt formørket,
Dit Engleansigt nikke -

Saaledes er mit Hjerte,
En Brønd til Punkt og Prikke,
Kun, selv naar du er borte.
Svinder dit Billed ikke.

172

I EN LANDSBYKIRKE

Vi sad i Landsbykirken.
En raa Novemberhimmel
Oplyste svagt langs Muren
Den fugtiggrønne Skimmel.

Tre, fire gamle Bønder,
Samt Præst og Degn, var Flokken,
Som med sit Skrat fra Taarnet,
Høitrevnet, kaldte Klokken.

Støv laae paa alle Bænke.
Af Malerier spored
Man kun den flinke Ungdoms
Haandtegninger i Choret.

Og, som paa Hogarths Plade
I bittert Lune stukket,
Var over Fattigbøssen
Tæt Spindelvævet trukket..

Istedenfor et Orgel,
Til Vinterstormens Tuden,
Peb Døren med sit Hængsel
Og klirrede Blyruden.

173

Det eneste Par Engle,
Som fandtes, laae i Gruset,
Ormstukne, invalide.
Henslængt i Vaabehuset.

Og Lysene paa Altret
Var ikke tændt - bevares!
Der gives intet Sted, hvor
Meer ugeneert kan spares.

De tommelange Stumper
Stod paa Profit i Stagen,
Og Dugen var et smudsigt
Og stoppet gammelt Lagen.

Der var en dyb Forladthed,
En Kulde og et Øde,
Der var en rædsom Tomhed,
Som i en Grav hos Døde.

Der var - dog nok om dette!
Du vil ei mere høre.
Og jeg vil ikke heller
Det Værste just berøre.

Nok vel, til at forstemme
En Virtuoso, endsige
174 En Dilettant i Troen
Som mig og mine Lige.

Men du - var ved min Side;
Jeg saae din unge Pande
I renest Stiil en Kuppel,
En yndig Hvælving danne.

Paa den var ingen Fure;
Der var en himmelsk Eenhed
I disse Liniers Bøining,
I disse Farvers Reenhed.

Og dine Blik, som Ungdoms
Og Uskylds Engle tændte.
Var Alterlys, som roligt
Med klare Straaler brændte.

Det stumme Sprog i Smilet,
I Mundens Form og Rødme,
Overgik alle Psalmers
Livsalighed og Sødme.

Fuldværd et Sølvorgel
I Pulpiturets Stole
Var en melodisk Rislen
Mig af din Silkekjole.

175

En østerlandsk Parabel,
En yndig Læresætning
Var i de brune Lokker
Og deres bløde Fletning.

Og al den stille Andagt,
Som Sind og Hjerte hæver,
Og al den fromme Gysen,
Som Helligdommen kræver

Fornam jeg i din Nærhed,
Indgjød dit tankefulde
Høitidelige udtryk
Mit Letsind og min Kulde.

176

I BLÆSTEN

Høistammede Rose
Med duggede Læber,
Forgjæves mod Blæsten
Og Regnen du stræber.

Tillad mig at være
Din Stav og din Støtte;
Jeg vil dig mod Blæsten
Og Regnen beskytte.

Om ogsaa du trykker
Og læner dig kjælen -
Betænk, det er ikke
Til mig, men til Pælen.

177

EN MORGENVANDRING

Det havde nylig regnet.
Og Klokken var vel otte;
Med blanke, smaa Galocher
Gruusgangen du betraadte.

Og dine Spor jeg fulgte
I Parkens Poppellunde;
Jeg saae, to sorte Snegle
Krøb med, saa stærkt de kunde.

En Handske, du i Græsset
Blandt Jordbærranker glemte,
Lidt varm endnu af Haanden,
Fandt jeg og henrykt gjemte.

Hvor i Akazielunden
En Marmorgud staaer rolig,
Jeg saae dig hvile Armen
Paa Gudens Knæ, fortrolig.

Og, skjult af kjøle Skygger,
Med Taarer læse Brevet,
Som sidst din fjerne Elsker
Tungsindig havde skrevet;

178

Og trykke Kys paa Bladet,
Og næsten favne Stenen -
Selv stirred jeg paa Havet
Og paa Kastaniegrene;

Og tænkte: hvo der hang nu
Høit, sværmerisk i Kronen,
Som denne Kramsfugl hænger
Livløs og qvalt i Donen!

179

DEN UFORSIGTIGE

Jeg vidste at parere,
Naar Amor Buen spændte;
Jeg undgik, længe øvet.
Hvert farligt Skud, han sendte.

Paa Gaden, i Theatret,
Paa Landet og i Byen,
Omkring mig rasled Pile,
Som Hagl fra Sommerskyen.

Jeg fanged dem med Ryggen,
Med Skuldren - Brystet ikke -
Og jeg saae ud - et Pindsviin
Har ikke flere Pigge.

Da saae jeg dine Øine,
Og da jeg saae dem rigtig,
Da blev jeg saa forundret.
Saa henrykt uforsigtig -

Saa salig ligegyldig -
At, da du gav et Nik mig.
Et venligt - Ak, du veed jo.
Hvor skrækkelig det gik mig!

180

LATTEREN

Hvor kan du lee. Veninde,
Ad disse kolde, tomme
Indfald, som ikkun tvungne
Mig over Læben komme?

"Du veed ei, Ven, hvormeget
Din Lystighed mig saarer;
Brast jeg ei ud i Latter,
Saa brast jeg ud i Taarer."

181

DECLAMATIONEN

Som Maanen lyste Lampen,
Hvor vi fortroligt sade.
Og Natvioler dufted
I Damernes Pomade.

Og Syltetøjer funkled,
Og Viin, paa gyldne Fade;
I Dandsesalen hørtes
En kjælen Galopade.

Musiken i det Fjerne
Kun lidet os geneerte;
Vi bad, og, rød som Rosen,
Du Digtet declameerte.

Og hvert et Bryst stod stille -

I Salen standsed Valsen -
Ak, kun din lille Søster
Faldt, Engel, dig om Halsen!

182

DISTRACTION

Da Don Alonso fandt i
Slotshaugen, uformodet.
Og under Steenaltanen
De friske Spor af Blodet -

Og da han i de tætte.
De mørke Lokkers Skygge -
Hvad siger jeg? - de tætte,
De mørke Myrthers Skygge -

En sneehvid Skulder skimted -
En sneehvid Ganger skimted,
I Kappen han sig svøbte.
Hans Dolk, halvtrukken, glimted.

Han rørte Silkekjolen -
Hvad siger jeg? - han rørte? -
Han greb i Silkestigen,
Som til Balkonen førte.

Og mod sit Bryst han trykked
De lange, fine, runde -
Sin Mandolines Strenge,
Som ham forraade kunde.

183

Han skjælvede, idet han -
Idet han slyngte Armen
Omkring den marmørglatte -
Krumning af Vindveskarmen.

De dunkle Øienlaage -
Jeg taler reent i Taaget -
De dæmrende Gardiner,
De aabnede sig noget.

Og med sin Dolk i Haanden,
Og heldet over - Sjelden
Var jeg saa sælsom adspredt
Ved nogenslags Fortællen! -

Og med sin Dolk i Haanden,
Og heldet over - Dalen
Gjenlød just i det samme
Henrykt af Nattergalen -

Nei, naar dit Blik mig møder
I hvad det skulde gjelde -
Saadan, saa langsomt hævet.
Saa kan jeg ei fortælle.

PLATANEN

Det Træ, som her mod Himlen
Sin Tempelhvælving bygger
Og kaster over Jorden
Et Slør af grønne Skygger -

Saa rundt og rankt i Stammen,
Saa blødt og brunt i Barken,
Det er vor Stolthed, Frøken,
Det Sjeldneste i Parken.

Saa talte Haugens Gartner.
Du stod, som om du drømte -
Straahatten løst - om Panden
De sorte Lokker strømte.

Du læned dig til Træet,
Til Stammens bløde Furer:
"O" - brød du ud omsider -
"I deilige Naturer!

I skønne Træer! Hvor gjerne
Forbandt jeg mig med eder!
Med dig. Platan! hvis Krone
I Ætheren sig breder.

Med dig eet og det samme!
Din Dryas, din Veninde!
Af dine grønne Blade
Og Grene sluttet inde!

Jeg vilde aande med dig,
Og drikke med af Regnen,
Og staae, bestrøet med Perler,
En Pragt for hele Egnen.

O Dage, fyldt med Solskin,
Med Duft og Fuglevrimmel!
O Nætter, gennemstraalte
Af Stjernes kud og Himmel!

Jeg vilde skifte Barken
Og tabe Løvet med dig -
Jeg vilde slumre Vintrens
Og Dødens Slummer med dig!"

DEN SOVENDE

Karether rulled i Sandet
Foran det sneehvide Huus,
Som speilte sig omvendt i Vandet
Med Trappernes Blomsterkruus.

Nysgjerrig stod jeg paa Flisen,
Hvor Skyggen af Skyerne løb.
Hvor spraglet, under Markisen,
Paa Ruden en Kaalorm krøb.

Jeg fulgte Ormens Exempel,
Jeg gjennem Ruderne saae
Ind i det duftende Tempel,
Som Himmelhvælvingen blaa.

Der saae jeg dig selv, indsovet
Kun sagte Aande du drog -
Og om det drømmende Hoved
Dine egne Arme du slog.

Der saae jeg dig selv, indsovet
Paa Sophahyndernes Pragt -
Høit over det drømmende Hoved
De blændende Arme lagt.

187

EN SOIRÉE

Med Hænderne paa Ryggen
Og Næsen sat i Skyen
Belærte mig en Herre
I - dog du kjender Byen.

At der maa altid gives
Et vist Slags Folk, som byde,
Og derfor ogsaa altid
Et andet Slags, som lyde.

At hines vanskelige
Forretning er, at herske.
Og dissers derimod blot
Den simplere, at tærskes.

Det var hos hine derfor
En medfødt Ret, at straale,
Saavel som hos de andre
En medfødt Tvang, at taale.

Det nytted ei, at blæse
Friheds og Ligheds-Luren,
Det var nu eengang saadan
Indrettet af Naturen.

Man kunde føle Fryd ved
At trælle og at trænge,
Saavel som ved at jage
Og tælle sine Penge.

Man havde meget godt af
Som Supplikant at bukke;
Seet fra det fromme Standpunkt,
Endogsaa af at sukke.

Der var en egen Vellyst,
Som ei man burde laste,
I at subordinere
Sig selv og underkaste.

Kortsagt, man maatte tilstaae,
Et vist, koldsindigt Væsen,
Et fornemt Kast med Hovdet,
Et nobelt Snit paa Næsen -

Tidt gjorde, at man maatte
Og ikke kunde andet.
End føle sig forlegen.
Ydmyget, overmandet - -

Jeg blev ham Svaret skyldig;
Fordybet hele Tiden
189 I een Betragtning, ændsed
Jeg ingen anden siden.

De første Ord, han yttred,
Mig bragte paa en Tanke,
Om hvilken alle andre
Sig snoede som en Ranke.

At der maa altid gives
Et vist Slags Folk, som byde.
Og derfor ogsaa altid
Et andet Slags, som lyde -

Det var en afgjort Sandhed!
Du fødtes til at byde.
Derom var intet Spørgsmaal,
Vi andre til at lyde.

Du - om ei flere - skabtes,
Indsaae jeg, til at straale -
Det var Naturens Orden -
Vi andre til at taale.

Du fik den fagre Holdning,
Det skønne Blik i Eie,
For hvilket Herrer bukke.
Og alle Damer neie.

Men ogsaa vores ringe,
Subordineerte Sphære,
Den, følte jeg, den havde
Sin Sødme og sin Ære.

Som sagt, jeg fandt hans Paastand
Prosaisk, men forstandig;
Jeg knyttede ei Haanden,
Jeg nikkede bestandig.

PAA SNEEN

Hen over Torv og Gade,
Hvor Sneen laae, den hvide,
Belyst af Nattens Maane,
Jeg saae dig hastig skride.

I eventyrlig Skjønhed,
Krystalklar, straalte Staden,
Og som et magisk Luftsyn
Blændede Slotsfacaden.

Om dine Hænder vandt sig
Muffen, den lykkelige.
Og om dit Knæ jeg hørte
Den glatte Silke skrige.

Dit Aandepust, usynligt
Ellers som Rosenduftten,
Nu strømte gennem Sløret
En Sølvsky ud i Luften.

Sig syngende lod Sneen
Af dine Fødder trykke.
Og paa det bløde Teppe
Henflagrede din Skygge.

Jeg saae den hastigt svæve
Over den glimmerhvide,
Ætherisk-rene Flade -
En anden ved dens Side.

Det var min egen Skygge!
Den skyndte sig utrolig -
Jeg havde aldrig seet den
Saa langstrakt og urolig.

Den nærmed sig forvirret -
Den lod - det er det Sande -
Sit eget sorte Væsen
Med dit sig kjælelt blande.

De svulmede - Canova
Ei bedre Grupper skabte -
Imellem blev de borte,
Naar Maanens Lys sig tabte.

Og kom igjen tilsyne
I Stillinger - o Lykke,
Mit Kjød og Blod maa savne.
Men opnaaes af min Skygge!

REFLEXION

Jeg vidste dengang ikke.
Men lærte det for silde.
At du er streng som hine
Rødtatoveerte Vilde -

Om hvilke jeg har læst, at
Etsteds - Gud veed, hvor Øen
Coralbygt netop speiler
Sin Palmebusk i Søen -

Er det en Lov, at den, som
I Andres Skygge træder.
Og navnlig i en Dames,
Ansees for en Forræder,

Der har sit Liv forvirket;
Og, skal han Naade have.
Dog idetmindste bøder
Sin Levetid som Slave.

Velan, jeg er din Slave;
Det kan ei andet være!
Men stærk maa Boien laves.
Som denne Hals skal bære.

194

Du finder, skal jeg længe
I Fangenskabets sukke,
Tro mig, i dine Arme
Kun et forsvarligt Lukke.

195

UGLEN

Du siger, at paa Bænken,
Vendt imod Solen Ryggen,
Sad du forleden Aften
Eensom i Lindeskyggen.

Og paa den dybe Himmel,
Hvis Blaaf begyndte graane,
Saae man den blege Runddeel
Af Nattens fulde Maane.

Og for den store Ugle,
Der sad just i Alleen
- Som du alene - læste
Du høit i Odysseen.

Du læste længe om den
Blaaøiede Athene,
Og Fuglen sad, som naglet
Til Lindetræets Grene.

Du siger, du blev bange
Til sidst, da i det Dunkle
Dens gule Blik begyndte
At dreie sig og funkle.

196

Du løb - Jeg seer den stirre,
Den lykkelige Ugle; -
Og jeg forstaaer, hvorfor nu
Den skyer de andre Fugle.

Hvorfor saa stum den sidder.
Mens alle Stjerner tindre.
Med Næbet imod Brystet -
Dens Lyst er at erindre.

197

TILSTAAELSE

Det var en ung og deilig Kone,
Der gav mig Næring af sit Bryst,
Og denne Kone var min Moder,
Og Jeg var hendes Liv og Lyst.

Jeg havde mange Legesøstre
Med mørke Øine, lange Haar -
Jeg seer endnu de runde Arme,
Som om de fanged mig igaar.

Jeg havde mange Elskerinder,
Med sneehvid Barm, med Rosenmund
O, denne klare Maanskinsaften
Gjenkalder mangan henrykt Stund!

Jeg hørte til en Kreds af Venner,
Der alle havde Kraft og Mod;
Vi stræbte til et Maal, for hvilket
Vi vilde vove Liv og Blod.

Men du, du fik mig til at glemme
Det Hele som en flygtig Drøm,
Dengang du hæved Liliepanden
Af dine Lokkers sorte Strøm.

198

Dengang du, som en høi Calypso,
Mig fængsled i dit Trylleland,
Og satte mig ved Marmorbordet,
Og rakte Purpurskaalens Rand.

199

DET UBEGRIBELIGE

Det kan de ei begribe.
De Folk med lange Næser,
At jeg ad deres Selskab
Og deres Venskab blæser.

Det kan de ei begribe.
De Folk med Messinghjerter,
At i mit Indre svæver
En Himmel fuld af Smerter.

Det kan du ei begribe.
Du, med en Gud i Panden,
At naar jeg ikke seer dig.
Saa er jeg fra Forstanden!

200

BESKRIVELSEN

Dig, vil man, jeg skal beskrive?
Give atter Skjønheidstrækket,
Som uendelig mig henrev,
Paa et Blad Papir med Blækket?

Hvilken Fordring! Dig, din Ynde
Kan en Digter ikkun male
Med de blødeste af alle
Bløde Toner i sin Tale.

Dit Portrait kan kun en Byron
Henrykt digte, ingen mindre!
Jeg besidder kun et Aftryk,
Skjult, men evigt, i mit Indre.

Ingen kan sig forestille.
Da det trykkedes i Hjertet,
Hvilken Ro, endskjøndt jeg bæved.
Hvilken Vellyst, skjøndt det smerted.

201

TILBAGEHOLDENHED

Fra Blomst til Blomster svæved
I Luften Blomsterstøvet,
Og Myggene sig favned
Med Lidenskab bag Løvet.

Ildfluerne sig tændte
Paa Graner og Cypresser;
En Mops min Hund forfulgte
Med tusinde Caresser.

Ja, selv den kolde Sandsteen
I Buegangens Skygge
Vred sig, i stum Fortabthed,
Som Amor og som Psyche.

Kun du og jeg, vi stode.
Forlegne og distante.
Som var Skovmørkets Nymphe
En gammel Gouvernante.

202

KANEFARTEN

Decembermaanens Kugle
Med Skyen sig bedækker.
Og som en Streng paa Bassen
Langtude Isen knækker.

Som kyst af Døden farer
Den sorte Hest for Kanen,
Og lang og spydig hænger
En listap fra Altanen.

Oi kan du vel forlange
Meer Stilhed, mere Øde
Til de Par Ord, som maae mig
En Dolk i Hjertet støde?

Jeg er dig ligegyldig?
En Ven, som andre? ikke? -
Jo, det er meer end lyst nok.
Jo, jeg kan see dig nikke.

203

I HAUGEN

Mig henrev den bløde

Skyaftens Rødme,
Biernes Surren,
Blomsternes Sødme.

Paa Randen af Skyen,
Den svømmende, fjerne.
Mødte mit Øie
En eneste Stjerne.

En Hængebirks Grene,
Den største i Haven,
Hang over mit Hoved,
Som laae jeg i Graven.

Og Vandperler funkled
Som Taarer, som dine -
Men det var kun Nattens,
Kun Taagens og mine!

204

SOLENS NEDGANG

Bag Vestens Bøgeskove,
I Bølgerne sank Solen -
Hun sad og saae mod Himlen,
Letgyngende paa Stolen.

Om Nakkehaarets Knude,
Hvis Lokker vilde splittes.
Greb, med de slanke Fingre,
Hænder, som Aphrodites.

Jeg kunde næsten høre
Mit eget Hjerter banke -
Ved hver en nytændt Stjerne
Fik jeg en raadvild Tanke.

Om jeg, som Solen, skulde
For hendes Fødder falde?
Om lukke mine Øine,
Som Haugens Blomster alle?

Da saae jeg først, hvor Halsen
Sig strakte langt og farligt -
At støtte var nødvendigt,
Alt andet uforsvarligt -

205

O, hvis den runde Nakke
Som Solen nu sig sænkte!
Jeg aabned mine Arme -
Det skeete, som jeg tænkte.

206

DØDSSTRAFFEN

Om denne Blomst er farlig?
Den er en Gift, den dræber
Men ikke nær saa hastigt
Og sødt som dine Læber.

O skynd dig, skynd dig derfor!
Du gjør det saa behændigt;
Det Liv, som jeg kan miste.
Er eensomt og elendig.

Skal jeg en Dødsstraf lide
For mine gale Streger,
Saa lad mig kysse Giften
I mig af dette Bæger!

207

ANMODNING

Du veed, du er en Fakkell,
Og jeg, jeg arme Stakkell,
Er en elegisk Myg,
Der med sit Liv maa bøde,
Fordi den fløi for tryg
Din søde ild imøde!

Gjør Pinen kort, som krymper
Den halvforbrændte Stymper;
Tryk ham i Luen ind!
Du seer, hvordan han stræber -
Hav et barmhjertigt Sind!
Tryk ham til dine Læber!

208

HENRYKKELSE

Du glade Fugl, som flyver!
I høie Træer, som suse!
Og I, Smaadyr, som krybe
Med eders Sneglehuse!

Jeg kunde eder favne.
Jeg kunde eder trykke
Til Hjertet - saa beruset.
Saa vild er jeg af Lykke.

Ældgamle Eeg, som over
Mit Hovede dig hælder,
O, du vil glædes med mig,
Du vil, naar jeg fortæller -

At hun igaar, iaftes,
Da tusind Stjerner brændte.
Og Melkeveien lyste,
Mig disse Roser sendte -

Og at om Stilken viklet
Var et Papir, en Strimmel -
Saa rød og gjennemsigtig
Som denne Aftenhimmel.

209

SKOVEENSOMHED

Igjennem Bøgeskoven
Jeg dig ved Haanden førte -
Det var saa grønt og køligt,
Vi Nattergalen hørte.

Det var, som hele Verden
Med Blomster og med Grene,
Med Skyer og med Stjerner,
Tilhørte os alene.

Vi talte ikke sammen;
Vi kunde Intet sige,
Som snoede, tause Ranker,
Eensomme, lykkelige.

Saa frit, afsides var det.
Saa ubevogtet, stille -
Det var, som om vi Intet
Meer ønskede og vilde.

210

MIDNATSSCENE

I Aftnens dybe Stilhed

Lød dump Portklokkens Kimen,
Og Taffeluhret viste,
Bronceert, paa Midnatstimen.

Vi havde læst om Byrons
Forelskte Grækerinder,
Og dine Lokker rørte
Ved mine hede Kinder.

Vi kyssed ei hinanden,
Fordi vi ikke turde;
Det var kun, som vi skulde
Og ikke andet burde.

Da aabnede sig Døren -
En Mand kom ind - jeg bukked;
Dig tog han under Hagen,
Saae paa sit Uhr - du sukked.

211

GRENENES LYD

"Hør! Hører du den lange,
Den smertelige Tone,
Halv Fløitelyd og halv som
Et Suk i Træets Krone?"

Ja, det er Klagerøsten
Fra Grenene paa Stammen,
Der af en Luftning trykkes
For tæt og piinligt sammen.

Hun saae med Veemod paa mig,
Med tunge Blik og lagde
Sin Haand paa Lilliepanden,
I det hun langsomt sagde:

"Nei, det er to, som bøie
Med Magt sig mod hinanden,
Men klagende, haabløse -
De kan ei naae hinanden!"

212

UMULIGHEDEN

lange hvide Klæder,
Buxbom ved Kistens Ender,
Med duftende Levkøier
I mine kolde Hænder;

Paa Brystet Dødens Sløife,
Paa Læben Dødens Hvile -
Hvor kan du troe, at nu jeg
Vel kunde lee og smile?

Jeg hører nok dig hvidske:
"Jeg elsker dig!" og græde -
Men jeg er død af Smerte,
Jeg kan ei døe af Glæde.

213

STRAF

Ha, disse runde Skuldre -
Det er dog altfor kjækt!
De svulme som en Gudindes,
Saa nøgne og saa frækt.

Jeg griber disse Fanger,
Undvegne, farlige To -
Jeg kaster dem i Lænker,
Som holder dem, kan du troe.

Jeg vil dem brændemærke -
Det har de vel fortjent!
See, hvor de hede Læber
Har Rosenmærket brændt!

214

BLIKKET

Du aabner halvt kun Øiet -
Men denne Spalt, den Strimmel
Af en formørket, skyet,
Heel overtrukken Himmel -

O, ingen Sommerklarhed
Er skjønnere i Verden,
Saa kjøligmørk, saa regnblaa.
Saa forarsdeilig er den!

215

DET FØRSTE BUD

Opad Trappen trængte Masker
I det blussende Hotel,
Da hun førte mig i Haugen
Til et eensomt Kildevæld.

"Jeg maa give dig i Aften
Streng Love, Afgudstræl!
Disse Suk er al min Torden,
Denne Blomsterhøi mit Fjeld.

Du skal elske og tilbede
Mig alene - veed du vel?
Skjøndt min Vrede er en Taare,
Kan den dræbe dig, Rebel!"

216

VANSKELIGHED

Oprigtig talt, det kosted stundom
Umage nok, at lade spille
Det Varme, Lidenskabelige,
Ravruskende og Ellevilde;

Men den høitidelige Kulde,
Den Ro, jeg nu maa affectere.
Den skrækkelige, sletudførte.
Naive Nykterhed - langt mere!

217

DET OVERSTAAEDE

Ak, det var en tung Forfatning,
Som vi dengang leved i.
Og vi tog en from Beslutning -
Gudskelov, det er forbi!

Jeg, at ikke elske hende.
Hun, at ikke elske mig.
Og med Angst, det Gud skal kjende.

Vogtede enhver paa sig.

Som to Draaber Dug, der glide
Paa en Flade glat og jevn -
Som to Øielaag, der stride
Bittert med den søde Søvn.

218

ADVARSEL

Det Skum, som krandses Vandet,
Det Lys, som farver Jorden,
Skymasserne, som længe
Har samlet sig til Torden;

Den store, fyldte Regnbu',
Og du og jeg. Veninde,
Hvorlænge, troer du, inden
Vi skilles ad og svinde?

Nyt Bølgeskum vil komme,
Nyt Skyggespil, tilsyne.
Og andre Skyer trække
Paa Himlen op og lyne.

Forgaae, fordunste skal vi,
Som Draaberne, der strømme.
Og som en Regnbu' slukkes
Alt, hvad vi see og drømme.

Forstyr os derfor ikke
Den skønne, korte Vandring
Den truer alt, den kommer.
Den dræbende Forandring!

219

EN AFSKED

O, intet Under, du bevarer
Med Laas og Lukke, som en Skat,
At En - jeg veed nok hvem - dig vogter
Med Argusøine Dag og Nat.

At Beilerne om Huset sværme
Som Flagermuus omkring et Baal,
Og at jeg selv beruset tumler
Som Bremsen fra en Nektarskaal.

Al Sommerblæstens varme Blødhed
Er i din melkehvide Arm,
Al Blomsterskønhed i Naturen
Har fyldt og rundet denne Barm.

Men mørkt, som Bjergets skjulte Grube,
Mit Sind er ved vor Afsked - tys!
Kun Amor høre disse Fodtrin
Og disse lange, lange Kys.

220

FORMANING

"Hvor denne Gravsteen luder,
Her sover, uden Kummer,
Et Hjerte, dybt i Leret,
Den trygge, skønne Slummer!"

O, fromme, melankolske.
Forgrædte Glut! mig dræber
Dit Ord - O lad mig lukke
Din Mund med mine Læber!

Skilsmissen har sin Gaade,
Sin Rædsel, selv for Aanden;
Ønsk dig ei Døden - Livet
Er dog en Fugl i Haanden.

221

ANGST

Hold fastere omkring mig
Med dine runde Arme;
Hold fast, imens dit Hjerte
Endnu har Blod og Varme.

Om lidt, saa er vi skilt ad,
Som Bærrene paa Hækken;
Om lidt, er vi forsvundne,
Som Boblerne i Bækken.

222

VED STRANDEN

See Bølgerne, som rende,
Bedækt med hvide Skjolde,
Langtudefra, i Stormløb,
Mod Øens grønne Volde.

Den første Række knuses.
Den anden med - for svage
Mod denne bratte Skraaning,
Som styrter dem tilbage.

Jeg vil mig ogsaa skynde.
Jeg vil mig ogsaa væbne -
Endskjøndt - ved dine Fødder
Mig venter samme Skjæbne.

223

I GRAVCAPELLET

Hvor Richard Løvehjerte
Begravet, man os viste,
Du støtted i Capellet
Dig til hans Kobberkiste.

Fra dine unge Kinder
Var Sundhedsfylden veget,
Og deres Roser havde
En tidlig Kummer bleget.

Du støtted dig, som aned
Du, at den dæmringsfulde
Gravhvælving efterstræbte
Dit Hjerte med sin Kulde.

Som om den tappe Fyrste
Din Uskyld maatte kjende.
Og ridderlig mod Døden
For dig sin Bue spænde.

Men han er selv beseiret
Og fanget af din Fiende -
Tomt hænger nu hans Harnisk
Og stumt hans Horn derinde.

224

Skjæbnen truer - lad os ile
Did, hvor Bjergene sig styrte
Ned i Dalen med et Belte
Af den eviggrønne Myrthe.

Med det kolde Sundhedsbæger,
Med de dundrende Kaskader,
Med den blanke, mørkblaa Gletscher
Og de høie Colonnader.

Med hiint Alpehorn, som toner
Et Godnat til alle Smerter;
Med Sneelagenet, som ruller
Over altfor hede Hjerter.

Lad os ile, lad os synke.
Hvor de unge Geder græsse.
Hvor den milde Jordbund nærer
En medlidende Cypresse!

225

SYGDOMMEN

Dit Ansigt er saa deiligt,
Skjønndt blegnende af Smerte
Jeg seer, hvordan at Døden
Trykker dig til sit Hjerte.

Du fæster dine Øine
Paa mig, de tragiskmørke.
Som om du sagde: tro mig.
At døe, det koster Styrke.

Min Røst kan ikke svare.
Men siger ei min Læbe
Med tunge Smiil, at Livet
Kan næsten ogsaa dræbe?

226

HVILESTEDET

Hvor disse brune Klipper
Hinanden lagviis trykke.
Og ligesom har fanget
En Indsø i sin Skygge -

Her gad jeg dvæle længe,
Aar ud, Aar ind, alene.
Imellem Mos og Bregner,
Og lange, mørke Grene.

Det purpurrøde Kredsløb
I disse Dybder skulde.
Lidt efter lidt, forstenes
Af Rolighed og Kulde.

Og vidne, som Granitens
Matrødmende Krystaller,
Om stærke Flammers Virkning
I en forsvunden Alder.

227

I RUINERNE

Kom! du vakler jo af Træthed,
Og kan ikke taale Støvet;
I de smuldrende Ruiner
Har vi alt for længe tøvet.

"O, jeg kan mig ei løsrive
Fra det lille, sorte Billed!
Seer du, hvad af Oldtidsmythen
Konstneren har forestillet?

Psyche! Hvilken Engleskabning!
Piint af trende Amoriner.
O, hvormegen martret Uskyld
Ligger der i hendes Miner!

En har bundet hendes Hænder;
Og den anden, med sin Fakkell,
Brænder lige under Brystet
Den afmægtigblevne Stakkel.

Men den tredie, som svæver
Over hendes Hoved - Grumme!
Hælder ned i hendes Lokker
Giften af sin gyldne Kumme."

228

SØRGESANGEN

Daggry var det - Dæmringstiden
Der hvor Nat og Dag sig møde;
Endnu brændte Lampen stille.
End var Alting tyst og øde.

Og sit Hoved op fra Pudlen
Reiste hun, det skønne Ho'ede,
Om hvis Hals, i sød Forvirring,
Lokkerne sig dunkelt snoede.

"Skuffes jeg? hvad eller er det
Sang fra Kirken, jeg fornemmer?
Hvilket Chor! som Psalmetoner!
Hvilke klare, rene Stemmer!"

Lyttende, imod min Skulder
Hun den blege Pande trykked,
Nys af Brudekrandsens Roser,
Nu af Dødens Perler smykket.

Og Jeg greb de niatte Hænder:
Nei, du skuffes ei; mit Øre
Ogsaa kan fra Gadens Dybde
Stemmerne, Choralen høre.

229

Fødselsfesten hos en Gjenbo,
Helligholdt af unge Drengene,
Lod de glade Melodier
Gjennem Morgenluften trænge.

- Ak, jeg vidste det langt bedre!
Dyb og alvorsfuld var Klangene.
For en Døende, i Natten,
Hævede sig Sørgesangen.

230

DET SIDSTE

Hun kunde ikke tale,
Qvalt var den hulde Røst;
Men mine Hænder greb hun
Og trykte til sit Bryst.

Og med ætherisk Glimren,
Vidtaabne, langsomt faldt
Paa mig de brune Øine -
Tilstod mig Alting, Alt!

"Jeg hører kun til Jorden,
Til Himlen hører du -
Døe derfor ikke. Engel,
O døe blot ikke nu!"

Men Øinene stod stille
Med deres store Blik -
Og Dødens dybe Taushed

Var alt det Svar jeg fik.